ทำอย่างไรจึงจะได้ชื่อว่าเปนลูกสิษพระเยซู.

วิสัชนาว่า, ให้รู้สึกตัวว่ามีบาปมากแล้ว, ไม่มีบุญเลย, ไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะไถ่โทษได้, ควรที่ตัวจะไปทนทุกข์อยู่ในไฟนรกนั้น. ถ้าไม่พิจารณาเหนอย่างนี้แล้ว, จะได้ชื่อว่าเปนลูกสิษพระเยซูไม่ได้. อนึ่งเมื่อเหนแล้วว่าตัวเปนบาป, ไม่มีที่จะไถ่โทษได้, ก็ให้ลุแก่โทษ, รับสารภาพแก่พระเจ้า. จงขอให้พระองค์โปรดยกโทษ, เพราะเหนแก่บุญแห่งพระเยซู. อนึ่งให้ตั้งใจแม่นมั่นว่า, ตั้งแต่นี้ไปจะทิ้งบาปเสียทุกอย่าง, จะปรนิบัติตามคำสั่งสอนแห่งพระเยซู, จะรับพระเยซูเปนที่พึ่งว่าเปนนายเปนจ้าวชีวิตร, จะรักษใคร่ปรนิบัติในพระองค์ต่อไปเปนนิจ. แล้วให้ตั้งใจดังนี้ว่า, ถึงมาทแม้นคนทั้งหลายจะด่าว่าข่มเหงเบียดเบียนเราๆก็คงจะอาไศรยกับพระเยซู. อนึ่งให้ขออ้อนวอนแก่พระองค์จงทุกวันขอให้พระองค์โปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาดัดแปลงจิตรใจของตัว, ให้มาขัดระใจนั้นให้สอาด, ให้มีกำลังที่จะทิ้งบาปได้. เพราะว่าถ้าพระองค์ไม่โปรดดังนี้แล้ว, ท่านจะมีกำลังที่จะทิ้งบาปหามิได้เลย.

VCp097
B942r

เรื่องราวเอลียา

ซึ่งเปนผู้ทำนายแห่งพระเจ้า.

HISTORY OF ELIJAH,

BY M. C. ROBINSON.

3d Ed. 3000 Copies.

BANGKOK:

A. B. C. F. M. PRESS.

1848.

WILSON
NcU

เมื่อจุลศักราช ๑๒๑๐ ปีวอก สำเรทธิศก เดือนเก้า ณะ กรุง ศรี อยุทธยา หน้า วัด ประยุระวงษาวาษ, ได้ ตีพิม ๓๐๐๐ ฉบัพ.

อนึ่ง ทุก วันอาทิตย์ สี่โมง เช้า มี เทศ แล สวด ในโรง ธรรม, ที่ บ้าน พวก ครู อเมริกา, ถัด วัด กะดีจีน ลง มา, เทศนา แล สวด เปน ภาษา ไท. เชิญ ท่าน ผู้อ่าน, ถ้า ปราถนา จะรู้ ใน สาศนา พระเยซู ให้ละเอียด, จง มา ฟัง เทศนา เถิด, มา ให้ ทัน เวลา ที่ บอก ไว้ แล้ว นี้.

เรื่อง ราว ว่า ถึง ผู้ ทำนาย ของ พระเจ้า.

แต่ ปาง ก่อน ล่วง มา แล้ว ได้ ๒๘๖๔ ปี, ใน เมือง แห่ง พวก ยิศราเอล นั้น, อนา ประชาราษฎร ทั้งปวง มี ความ ศุข สบาย มา ช้า นาน, เพราะ กระษัตร เจ้า เมือง นั้น เสวย ราช สมบัติ เปน ยุติธรรม, มี พระไทย เมตา แก่ ราษฎร เปน อันมาก. แล้ว กระษัตร องค์ นั้น ได้ นับถือ ตาม บัญัติ พระยะโฮวา เจ้า. ครั้น มา ภาย หลัง เมื่อ กระษัตร องค์ นั้น ล่วง ไป แล้ว, กระษัตร ใหม่ ได้ เสวย ราช ต่อ ๆ กัน ลง มา ถึง หก พระองค์, แต่ กระษัตร ทั้ง หก พระองค์ นั้น หา ได้ ประพฤษดิ์ ตาม บัญัติ ของ พระยะโฮวา เจ้า ไม่, ไป นับถือ ไหว้ รูป คำ รพย์ ต่าง ๆ, แล สร้าง วิหาร แล กระทำ รูป วัว ตั้ง ไว้ ใน วิหาร นั้น สำหรับ ให้ คน ทั้งปวง กราบ ไหว้, แล้ว ห้าม มิ ให้ คน ทั้งปวง เข้า ไป สวด อธิฐาน ถึง พระ ยะโฮวา เจ้า ใน วิหาร นั้น. ฝ่าย กระษัตร นั้น ฟ่อ ลวง ราษฎร, ให้ ถือ ผิดไปจากคำบัญัติ ของ พระยะโฮวาเจ้า หลาย อย่าง หลาย ประการ. เพราะ เหตุ ดั่ง นั้น, บ้าน เมือง จึ่ง บังเกิด เหตุ จุลาจล เปน อันตราย ต่าง ๆ, คือ

ราษฎร ขาวเมือง บังเกิดโรค ล้มตาย เปน อันมาก. แล้ว ฟ้า ฝนก็แล้ง, เข้า ปลา อาหาร สาระพัด จะแพง. แล้ว บังเกิด ศึก สงคราม มา ย่ำยี, ไม่มี ความ ศุข เลย. ครั้น เมื่อ กระษัตร ที่ เจด ทรง นาม ชื่อ ว่า อาฮาบ ได้ เสวย ราชแล้ว, ก็ ได้ราชาภิเศก กับด้วยนาง อีเซเบ็ล, ผู้เปน ราช ธิดา แห่ง กระษัตร เจ้า เมือง ซีโดน. เมื่อ กระษัตร อาฮาบ ได้ นาง อีเซเบ็ล ตั้ง ไว้ เปน อัคมะเหษี แล้ว, ก็ มี ความ เสนหา รักษ ใคร่เปน กำลัง. ฝ่ายนาง อีเซเบ็ล เคย นับถือ ไหว้ รูป พระบาละ, พระบาละ นั้น คือ ทำ เปน รูป มนุษ ขาย หนุม ๆ งาม, ที่ คน ต่าง ๆ ประเทษ ได้ ตั้ง ไว้, กราบ ไหว้แทน พระอาทิตย์. แล ทำเนียม เขา เมื่อ จะ กราบ ไหว้, ต้อง ชวน กัน ไป จูบ พระบาละ นั้น. ฝ่าย นาง อีเซเบ็ล นั้น ปรารถนา จะ ให้ กระษัตร แล ราษฎร ทั้งปวงไหว้ รูปพระบาละ นั้นด้วย เหมือน ตน. แล้ว นาง จึ่ง สร้าง วิหาร. ครั้น สำเรจ แล้ว, จึ่ง ให้เอา รูป บาละ นั้น ตั้ง ไว้ ใน วิหาร, สำ หรับ ให้ คน ทั้งปวง กราบ ไหว้. ครั้ง นั้น กระษัตร อา ฮาบ นั้น กระทำ บาป ลามก ยิ่ง กว่า กระษัตร หกองค์ที่ เสวย ราช มา แต่ ก่อน นั้น อีก. แล กระษัตร อาฮาบ มิ

ได้ปรนิบัติ ตามคำบัญญัติของพระยะโฮวาเจ้า. เพราะได้นางต่างประเทษมาตั้งไว้เปนมเหษี, กระษัตรอาฮาบจึ่งได้นับถือไหว้รูปบาละตามอัคมะเหษีแลจึ่งให้คนไปเชิญรูปพระที่ต่างประเทษ, มาไว้สำหรับคำนับกราบไหว้ในประเทษนั้น, แลมิได้นับถือทำตามข้อบัญญัติของพระยะโฮวาเจ้า. เหตุดังนั้น, อันตรายต่าง ๆ จึ่งบังเกิดมีแก่กระษัตร, แลประยุระวงษ์ของกระษัตร, แลราษฎรทั้งปวง.

ครั้งนั้นในเมืองพวกยิศราเอลมีคนบริสุทธิ์อยู่จำพวกหนึ่งเรียกว่าผู้ทำนาย, สำหรับได้สั่งสอนคนทั้งปวง. อนึ่งพระยะโฮวาได้ทรงพระเมตาแก่คนในพวกยิศราเอลนัก. พระองค์จึ่งประทานพระวิญญาณให้คนใจผู้ทำนายนั้น, ให้รู้ซึ่งกาลในอะดิตอะนาคต, ให้เที่ยวไปสั่งสอนอะนาประชาราษฎรทั่วไปในเมืองแห่งพวกยิศราเอล, แลคนที่ถือผิดนั้น, ให้กลับจิตรขอออ้อนวอนพระยะโฮวาให้พระองค์มาช่วย, เพื่อประสงค์จะโปรดยกโทษคนทั้งปวงให้พ้นจากอันตราย. แลในพวกผู้ทำนายนั้นมีผู้หนึ่งชื่อเอลียา. ๆ นั้นเปนคนดี, มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด

กว่า ผู้ทำนายทั้งปวง. พระเจ้าได้ประทานให้พระวิญญาณเข้าดนใจเอลียา, ให้ไปทูลทำนายแก่กระษัตรอาฮาบว่า, สืบไปเบื้องหน้า, ในประเทษนี้, จะบังเกิดอันตรายจุลาจลฟ้าฝนจะแห้ง, สรรพโพชนาอาหารทั้งปวงจะแพงกันดารนัก. ฝูงคนทั้งปวงจะอดอาหาร อิดโรยถอยกำลังลงเปนอันมาก.

แล้วพระยะโฮวาเจ้าจึงตรัสสั่งเอลียาว่า, ท่านจงไปข้างทิศตวันออก, แล้วจงซ่อนตัวอยู่ที่ลำธารอันชื่อว่ากะริธนั้น. แลน้ำในลำธารนั้นก็มีบริบูรณ์อยู่, ท่านจงดื่มกินตามสบายใจเถิด. แล้วเราจะสั่งฝูงนกกาให้ไปคาบเอาอาหารมาให้ท่านบริโภค. ฝ่ายเอลียารู้เหตุดังนั้นจึงไปตามคำพระยะโฮวาเจ้าสั่งทุกประการ. ครั้นเมื่อเอลียาอยากอาหารแล้ว, ฝูงนกกาก็ไปคาบเอาขนมกับเนื้อมาให้กิน. ครั้นเมื่อเอลียาอยากน้ำ, ก็ดื่มกินน้ำในลำธารนั้น. แต่เอลียาได้อาไศรยอยู่ที่นั่นเปนหลายเดือน. ครั้นถึงเพลาเช้าเอยีน, ฝูงนกกาก็ไปนำเอาขนมกับเนื้อมาให้กินดังนี้ทุกวันมิได้ขาด, ประมาณได้ปีหนึ่งแล้ว. ครั้นอยู่มาอีกหลายเดือนฝน

แลน้ำค้างก็ยังหามีไม่, น้ำในลำธารคะริธนั้นก็แห้งไป.

ครั้งนั้นพระยะโฮวาจึงตรัสสั่งเอลียาว่า, เอลียาเอ๋ย, จงลุกขึ้นไปยังเมืองซาเร็บตาซึ่งตั้งอยู่ในอำนาจเมืองซีโดน, จงยับยั้งอาไศรยอยู่ที่นั้นเถิด, เราจะสั่งหญิงหม้ายคนหนึ่งที่ในเมืองนั้น, ให้ช่วยเลี้ยงรักษาท่าน. ครั้นพระยะโฮวาสั่งเอลียาแล้ว, เอลียาก็ออกจากที่นั้นไปยังเมืองซาเร็บตา. ครั้นถึงจึงเดินเข้าไปในประตูเมือง, จึงได้เหนหญิงหม้ายคนหนึ่งเกบฟืนอยู่. เอลียาจึงว่า, หญิงหม้ายเอ๋ย, ขอน้ำให้เรากินศักจอกหนึ่งเถิด. เมื่อหญิงหม้ายได้ยินดังนั้น, จึงเดินไปจะตักน้ำมาให้กิน. เอลียาจึงร้องบอกหญิงหม้ายนั้นอีกว่า, ขอขนมให้เรากินศักอันหนึ่งด้วย. หญิงหม้ายจึงบอกว่า, ข้าพเจ้าไม่มีขนมเลยศักอันหนึ่งเปนความจริง, มีแต่แป้งอยู่ศักกอบหนึ่ง, กับน้ำมันเหลืออยู่น่อยหนึ่งเท่านั้น. ข้าพเจ้าเกบฟืนเมื่อตะกี้นั้นด้วยปรารถนาจะเอาไปปิ้งขนมกินด้วยกับลูกชายของข้า, แล้วเราแม่ลูกสองคนก็จะตายด้วยกัน. เอลียา

ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า, อย่ากลัวเลย, จงไปทำตามชอบใจของเจ้าเถิด, แต่ทว่าจงปิ้งขนมอันเลก ๆ ให้เราก่อน, แล้วเจ้าจึงค่อยปิ้งกินกับลูกชายของเจ้าเถิด, ด้วยพระยะโฮวาตรัสไว้ว่า, แป้งกับน้ำมันนั้น, พระเจ้าจะทรงบันดานไว้มิให้รู้หมดรู้สิ้นเลย, ให้มีภอกินเสมอไปวันละกอบ ๆ, กว่าฝนจะตกแลเข้าจะถูกบริบูรรณ์ขึ้น. ฝ่ายหญิงหม้ายนั้นจึงไปทำตามคำเอลียาสั่งทุกประการ. แต่เอลียากับหญิงหม้ายแลลูกชายนั้น, ได้กินแต่แป้งกับน้ำมันทำเปนขนมดังนั้นสิ้นกาลช้านาน.

ครั้นอยู่มาภายหลัง, ลูกชายแห่งหญิงหม้ายนั้นก็ป่วยลง, จนถึงแก่กรรมตาย. ฝ่ายหญิงหม้ายนั้นก็โศกเศร้าถึงลูกนัก, จึงกล่าวกับเอลียาว่า, ข้าแต่ท่านผู้ทำนายแห่งพระยะโฮวาเจ้า. อันความลำบากนี้มาเตือนข้าพเจ้าให้คิดถึงความบาปของข้าพเจ้าหฤ. ฝ่ายเอลียาคิดเมตาแก่หญิงหม้ายนั้นหนักจึงว่า, หญิงหม้ายเอ๋ย, จงเอาลูกของเจ้ามาให้แก่เราเถิด. หญิงหม้ายก็ยอมให้. เอลียาจึงอุ้มเอาศภเดกนั้นไปวางไว้บนเตียงของตน, แล้ว

เอลียา จึ่ง สวด อ้อน วอน พระยะโฮวา เจ้า. ครั้น สวด แล้ว, ก็ ซบ หน้า ลง กับ ศภ ถึง สาม ครั้ง, แล้ว อธิฐาน อ้อน วอน ว่า, โอ้ พระยะโฮวา พระเจ้า ของ ข้า, ข้า ขอ อ้อน วอน พระองค์ ขอเจิญ พระองค์ จงประทานให้ จิตร ของ เดก นี้ ให้ กลับ เข้า ในกาย อีก. พระเจ้า ได้ ทรง ฟัง เอลียา อ้อน วอน ดั่ง นั้น, จึ่ง ประทาน จิตร ให้ กลับ คืน เข้า ตั้ง อยู่ ใน กาย ของ เดก นั้น เหมือน อย่าง เดิม. แล้ว เอลียา จึ่ง อุ้ม เดก นั้น มา ให้ แก่ หญิง หม้าย ว่า, เจ้า จงแลดู เถิด, ลูก ชาย ของ เจ้า กลับ เปนขึ้น มา แล้ว.

ครั้ง นั้น ฝน แล้ง อยู่ ถึงสาม ปี เศศ แล้ว หาตกไม่. ฝ่าย พระยะโฮวา เจ้า จึ่ง ตรัส สั่ง เอลียา ว่า, ท่าน จงไป หา อาฮาบ เถิด, แล้ว เรา จึ่ง จะ ให้ ฝน ตก. เอลียา ก็ ไป ตาม รับ สั่ง ของ พระยะโฮวา. ครั้ง นั้น เมือง หลวง เรียก ว่า เมือง ซะมาเรีย. ๆ นั้น บังเกิด อันตราย, คือ เจ้า ปยา อาหาร แพง ขัด สน กันดาร นัก.

ครั้ง นั้น กระษัตร อาฮาบ จึ่ง สั่ง ให้ โอบัดยา เปนผู้ บำเรือ, ให้ เที่ยว ไป หา บ่อ น้ำ แล ลำธาร แต่ บันดา มี อยู่ ใน เขต แดน เมือง ซะมาเรีย นั้น ให้ จง ทั่ว, หมาย

ว่า ถ้าได้หญ้าบ้างแล้ว, จะได้ให้ม้าแลลากินภอรอดชีวิตร. แต่โอบัดยานั้นเปนคนนับถือกลัวเกรงพระยะโฮวาเจ้า. ครั้นโอบัดยาได้ออกจากเมืองซะมาเรียแล้ว, ไปเที่ยวหาบ่อน้ำแลลำธารตามคำกระษัตรสั่ง, ก็ภอไปภบเอลียาเข้าในที่นั้น. แต่เอลียากับโอบัดยาทั้งสองคนนั้นเคยรู้จักกันมาแต่ค่อนจึ่งทักถามกันตามทำเนียม. โอบัดยาถามว่า, ท่านคือเอลียาหฤๅ. แล้วเอลียาตอบว่าเออ, เราคือเอลียา. เจ้าจงไปทูลกระษัตรอาฮาบเถิดว่า, เรามาอยู่ที่นี้, โอบัดยาจึ่งตอบว่า, ข้าพเจ้าได้ทำบาปสิ่งใดท่านจึ่งจะมอบชีวิตรข้าพเจ้าไว้ให้อยู่ในเงื้อมมือของกระษัตรเล่า, ด้วยกระษัตรอาฮาบใช้ให้คนเที่ยวสืบเสาะติดตามคอยจับตัวท่านอยู่ทุกนาๆ ประเทษแล้ว, ก็ยังมิได้ภบ. เหตุไฉนท่านจึ่งมาว่ากับข้าพเจ้าดังนี้ว่า, ให้ไปทูลแก่กระษัตรอาฮาบว่า, ได้ภบท่านแล้ว. อนึ่งครั้นข้าพเจ้าจะเข้าไปทูลเล่า, ข้าพเจ้าเกรงแต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะภาท่านไปซ่อนเสียที่อื่นที่ข้าพเจ้าไม่รู้แห่ง, แม้นกระษัตรอาฮาบเสดจ์มาตามคำข้าพเจ้า, ครั้นไม่ภบ

ตัวท่านแล้ว, พระองค์ก็จะประหารชีวิตรข้าพเจ้าเสีย. แต่ข้าพเจ้าก็ได้นับถือเกรงกลัวพระยะโฮวาตั้งแต่เดก ๆ มาท่านยังหารู้ไม่หฤ. ครั้งก่อนนั้น, เมื่อนางอีเซเบ็ลผู้เปนอัคมะเหษีให้ฆ่าผู้ทำนายของพระยะโฮวาเสียเปนหลายคน, ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ภาพวกผู้ทำนายถึงร้อยคนไปซ่อนไว้, แล้วได้ปรนิบัติเลี้ยงไว้ให้เปนศุข. เหตุไฉนท่านจึงสั่งข้าพเจ้าให้ไปกราบทูลแก่กระษัตรอาฮาบว่า, ได้ภบท่านอยู่ที่นี้เล่า. ถ้ากระษัตรอาฮาบมาไม่ภบท่าน, ก็จะประหารชีวิตรข้าพเจ้าเสียให้ถึงแก่กรรม์ตาย. ฝ่ายเอลียาจึงตอบว่า, วันนี้แลเราจะให้กระษัตรอาฮาบทอดพระเนตร์ดูตัวเราเปนความจริงทีเดียว. โอบัดยาได้ฟังดังนั้น, จึงกลับไปทูลอาฮาบว่า, ข้าพเจ้าไปได้ภบเอลียาแล้ว. ฝ่ายอาฮาบทราบว่า, โอบัดยานั้นได้ภบเอลียาแล้ว, จึงเสดจ์ไปก็ได้ภบเอลียา. แล้วจึงมีพระบัณฑะตรัสถามว่า, เจ้าเปนผู้ไดกระทำอันตรายแก่ราษฎรพวกยิศราเอลหฤ. เอลียาจึงทูลตอบว่าข้าพเจ้าหาได้ทำดังนั้นไม่. ท่านกับพระญาติวงษ์ของท่านดอก, กระทำอันตรายแก่

เขาเอง, เพราะเหตุด้วยท่านภากันทั้งซึ่งข้อบัญญัติของพระยะโฮวาเจ้าเสีย, แล้วชวนกันไปนับถือกราบไหว้แก่รูปพระบาละอันมิใช่เปนพระเจ้า. อนึ่งถ้าท่านอยากจะใคร่รู้ว่าความอันคราวนั้นบังเกิดเพราะผู้ใด, ขอท่านจงให้บ่าวไพร่บ้านพลเมืองพวกยิศราเอลมาให้พร้อมกันทั้งหมดที่ภูเขาคาระเมิล, แล้วให้พวกพระที่นับถือพระบาละสี่ร้อยห้าสิบองค์, กับพระที่อยู่ในป่าสี่ร้อย, ที่นางอีเซเบิลได้ปรนิบัติเลี้ยงไว้ให้อาหารกินอยู่นั้นให้มาด้วย, จะได้ทดลองดูให้รู้ว่าพระข้างไหนจะเปนพระเจ้าเที่ยงแท้. ฝ่ายอาฮาบก็รับคำเอลียา, จึงให้บ่าวประกาษแก่อะนาประชาราษฎรแลพวกพระสงฆ์, ให้มาประชุมพร้อมกันแล้ว. ฝ่ายเอลียาจึงถามแต่บันดาราษฎรทั้งปวงว่า, ท่านทั้งหลายเปนเหตุอย่างไรจึงยังสงไสยอยู่เปนสองฝ่ายเล่า. ถ้าพระยะโฮวาเปนพระเจ้าจริง, ท่านจงนับถือพระยะโฮวาเถิด. ถ้าพระบาละเปนพระเจ้าแท้, ก็จงนับถือพระบาละเถิด. บัดนี้ฝ่ายคนทั้งปวงเล่าบังเกิดความสงไสยมาก็นานแล้ว, ยังหาสิ้นสงไสยไม่ว่า, ข้างไหนจะเปนพระ

เจ้า อัน เที่ยง แท้. ฝ่าย คน ทั้งปวง ได้ฟัง เอลียา ถาม ดั่ง นั้น, ก็ ภา กัน นิ่ง อยู่, หา มี ผู้ ใด ที่ จะ ตอบ ประ การ ใด ไม่. ฝ่าย เอลียา จึ่ง ร้อง ขึ้นอีก ว่า, ดู กระท่าน ทั้งปวง แต่ บันดา มา ประชุม พร้อม กัน อยู่ ที่ นี้, ด้วย ตัว เรา ผู้ เดียว เปน ผู้ ทำนาย แห่ง พระยะโฮวา เจ้า, แล พระสงฆ์ ที่นับถือ รูป พระบาละ นั้น, มา ประชุม กันอยู่ ถึง สี่ ร้อย ห้า สิบ องค์, อนึ่ง พระสงฆ์ ทั้ง สิ้น เหล่า นี้, ก็ นับถือ พระบาละ นั้น เปน พระเจ้า อัน เที่ยง แท้. ฝ่าย เรา เล่า ก็ นับถือ ว่า พระยะโฮวา เปน พระเจ้า เที่ยง แท้ เหมือน กัน. จำ เรา ทั้ง สอง ฝ่าย จะ ทด ลอง กัน ให้ รู้ เปน แน่ ว่า, ข้าง ไหน จะ เท็จ, ข้าง ไหน จะ จริง. เมื่อ เอลียา ร้อง ประกาศ ดั่ง นั้น แล้ว, จึ่ง สั่ง ว่า, ท่าน ทั้ง ปวง จง ไป เอา วัว ตัว พู่ มา ให้ เรา สอง ตัว, เรา ให้พระ พวก ถือ พระบาละ เลือก ตัว หนึ่ง, แล ฆ่า เสีย ยก ขึ้น วาง ไว้ บน กอง ฟืน ที่ ลำดับ ไว้ บน แท่น สำหรับ บูชา นั้น. แล้ว อย่า ให้ ผู้ ใด จุด ไฟ, ให้ พระสงฆ์ ตั้ง อธิ ฐาน อ้อน วอน ให้ พระบาละ นำ เอา ไฟ มา จุด ให้. ฝ่าย ข้าง เรา ก็ จะ ฆ่า วัว ลง ตัว หนึ่ง, แล้ว เรา จะ ทำ ดุจ ดั่ง พระสงฆ์ พวก บาละ เหมือน กัน. ฝ่าย คน ทั้งหลาย

ได้ฟังถ้อยคำเอลียากล่าวดังนั้น, ก็เหนชอบด้วย. ส่วนพระสงฆ์ฝ่ายบาละจึงฆ่าวัวลงตัวหนึ่ง, กระทำตามคำเอลียาคล่าว, แล้วพระสงฆ์ทั้งปวงสิ้นก็ชวนกันตั้งอธิฐานอ้อนวอนพระบาละ, ตั้งแต่เช้าจนเพลาเที่ยง, มิได้มีสำเนียงอันใดที่จะร้องตอบออกมาเลย. พระสงฆ์ทั้งสิ้นก็เสียใจกระสับกระส่าย, ลุกขึ้นวุ่นวายกระโดดไปกระโดดมาอยู่บนแท่นที่ตั้งอธิฐานอ้อนวอนพระบาละนั้น. ฝ่ายเอลียา, ครั้นถึงเพลาเที่ยง, ก็ยิ้มแย้มเยาะเย้ยพระสงฆ์พวกบาละด้วยวาจาว่า, ท่านจงตั้งอธิฐานอ้อนวอนถึงพระบาละให้ดัง ๆ เถิด. ถ้าพระบาละเปนพระเจ้าจริง, ก็คงจะช่วยท่านทั้งปวง, อย่าได้สงไสยไปเลย. แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ยังสั่งสนทนาอยู่ดอกกระมัง, หฤๅพระองค์ยังเสด็จเที่ยวยิงสัตวอยู่, หฤๅพระองค์จะยังทรงพระดำเนินประพาษชมอะไรเล่น, หฤๅพระองค์ยังทรงไสยาศบันทมอยู่, จะต้องปลุกท่านดอกกระมัง. ฝ่ายพระสงฆ์พวกพระบาละจึงเอามีดเชือดเนื้อให้เลือดไหลออกมาจากกายตัวเอง, ตามอย่างทำเนียมเขา, แล้วอ้อนวอนว่า, พระบาละเจ้า

ข้า, ขอพระองค์จงมาช่วยข้าพเจ้าเถิด. แต่เขาอ้อนวอนอยู่ฉะนี้จนถึงเพลาเอย็น, ก็ไม่ได้ยินสำเนียงสิ่งใดซึ่งจะตอบออกมาเลย. ฝ่ายเอลียาจึงเรียกคนทั้งปวงแต่บันดาที่มาประชุมพร้อมกันอยู่ในที่นั้น, ส่วนคนทั้งปวงจึงภากันเข้ามา. แล้วเอลียาจึงจัดแจงแท่นที่สำหรับพระยะโฮวา. แต่แท่นนั้นชำรุดซุดพังลง, แลหินที่สำหรับแท่นนั้นก็ตกกระจัดกระจายไป, หาตั้งอยู่เรียบร้อยไม่. เอลียาจึงก่อลำดับขึ้นใหม่ให้ดีแล้ว, จึงขุดเปนคูเลก ๆ รอบแท่นนั้น, แล้วจึงเอาฟืนขึ้นวางบนแท่น, แล้วจึงฆ่าวัวลงตัวหนึ่งจะกระทำบูชาเหมือนได้ทำมาแต่บูราณนั้น. แล้วให้ตักน้ำมาสี่ถังเทลงที่เนื้อวัวแลฟืนนั้น. แล้วให้คนตักน้ำมาเทลงดังนั้นถึงสามครั้งด้วยกัน. น้ำนั้นก็ไหลรอบแท่นเตมลำคู. แล้วเอลียาจึงเข้าไปที่ริมแท่น, จึงคำนับกราบซบหน้าลงอ้อนวอนออกพระนามว่า, โอ้ข้าแต่พระยะโฮวาเจ้าผู้เปนพระเจ้าของอับราฮามแลยิศฮาคแลยิศราเอล, ข้าพเจ้าขอเชิญพระองค์จงมาเปนที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าในครั้งนี้, ขอให้ประจักแก่คนทั้งหลายให้เหนลง

เปน หนึ่งว่า, พระยะโฮา เปน พระเจ้า อันเที่ยง แท้, แล ข้าพเจ้า ได้ กระทำ ตาม ถ้อย คำของ พระองค์ สั่ง แล้ว. ขอ พระองค์ จง ได้ ทรง ฟัง ซึ่ง ถ้อย คำ ข้าพเจ้า, ๆ จะ ขอ อ้อน วอน พระองค์, ด้วย ประสงค์ จะ ให้ คน ทั้งปวง ประจัก ใจ ว่า, เปน พระเจ้า อัน เที่ยง แท้, ให้ คนทั้ง หลายกลับใจ ประพฤษดิ์ ตามบัญ ติ ของพระองค์ เถิด. เมื่อ ขณะ เอลียา ยังอธิฐาน อ้อนวอน ถึง พระยะโฮวาอยู่, ใน ทัน ใด นั้น ไฟ ก็ ตก ลง มา จาก อากาษ, ไหม้ เนื้อวัว แล ฟืน แล หิน นั้น มอด ม้วย ไป หมด สิ้น, แล้ว เผาเอา น้ำ ใน ลำ คู นั้น แห้ง ไป หมด สิ้น. แต่ บันดา คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ เหน ประจัก ดั่ง นั้น, ก็ พร้อม กัน อ่อน กาย ซบ หน้า ลง กราบ ไหว้, แล้ว ออก วาจา พร้อม กัน ว่า, พระยะโฮวา, พระองค์ เปน พระเจ้า แท้, ๆ. แล้ว เอ ลียา จึ่ง สั่ง คน เหล่า นั้น ให้ พวก พระสงฆ์ ที่นับถือ รูป บาละ นั้น, อย่า ให้ หนี ไป ได้ เลย ศัก คน เดียว. ฝ่าย คน เหล่า นั้น ก็ กรู กัน เข้า กลุ้ม รุมจับ พวก พระ เหล่า นั้น, ก็ หนี ไป มิ ได้ เลย ศัก คน เดียว. แล้ว เอลียาจึ่ง สั่ง ให้ คุม ตัว พวก พระ เหล่า นั้น ไป ยัง ลำธาร แห่ง

หนึ่ง ชื่อ ว่า คีโซน แล้ว, ให้ฆ่า พระจำพวก นั้น เสียทั้ง สิ้น แล้ว.

ฝ่าย เอลียา จึ่ง ทูล แก่ กระษัตร อาฮาบ ว่า, ขอเชิญ พระองค์ เสดจ์ ไป เสวย โพชนา กระยาหาร เสียก่อน เถิด, ยังไม่ ช้าไม่ นาน, ประมาณ ศัก ครู่ หนึ่ง ดอก แล้ว, ฝนก็ จะ ตก ลง มา เปน อัน มาค. ฝ่าย อาฮาบ ก็ เสดจ์ ไป ตาม ถ้อย คำ เอลียา. ๆ ก็ ขึ้น ไป บน ยอด เขา คาระเมล, จึ่ง ซบ หน้า หมอบ ลง แล้ว สั่ง คน ใช้ ว่า, เจ้า จงไป แล ดู ข้าง ทิศ ชเล. คน ใช้ ก็ ไป ดู ตาม เอ ลียา สั่ง แล้ว กลับ มา บอก ว่า, ไม่ เหน มี อะไร. เอลี ยา ก็ ใช้ ให้ กลับ ไป อีก. คน ใช้ ก็ ไป ดู แล้ว กลับ มา ว่า, ข้า ไม่ เหน มี สิ่ง อัน ใด. แต่ คน ใช้ เวียน ไป ดู ดั่ง นี้ ถึง เจด ครั้ง. แต่ ครั้ง เปน คำรพ เจด นั้น, คน ใช้ จึ่ง มา บอก เอลียา ว่า, ข้าพเจ้า แล เหน เปนเมฆ ตั้ง ขึ้น มา จาก ชเล, ดู ประมาณ ศัก เท่า ฝ่ามือ. เอลี ยา ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่ง สั่ง ให้ คน ใช้ ไป ทูล กระษัตร อาฮาบ ว่า, ขอ เชิญ ให้ จัด แจง ราช รถ เสดจ์ กลับ คืน เข้า ใน พระราชวัง เถิด, ยัง อีก บัด เดี๋ยว หนึ่ง ฝน จะ ตก ลง มา, พระองค์ จะ เสดจ์ กลับ ไป หา ได้ ไม่. ฝ่าย

คนใช้ก็ไปกราบทูลตามเอลียาสั่งทุกประการ. ส่วนกระษัตรอาฮาบได้ทรงฟังดังนั้น, จึงขึ้นทรงราชรถเสด็จกลับคืนเข้ายังราชวังสถาน. แลเมื่อกระษัตรอาฮาบเสด็จไปครั้งนั้น, พระวิญญาณมาเข้าคนใจเอลียา. ๆ จึงวิ่งนำหน้ารถของอาฮาบไปจนกระทั่งถึงประตูเมือง. ฝ่ายอาฮาบก็เสด็จคืนเข้าสู่พระราชวัง. ในทันใดนั้นฟ้าก็ร้องคำรนเสียงพิฎกลั่นทั้งเมฆมอกก็มืดเปนควันลมพัดกล้า, ฝนก็ตกลงมาเปนอันมาก.

ฝ่ายกระษัตรอาฮาบจึงตรัสเล่าความทั้งปวงให้มะเหษีฟังทุกประการว่า, เอลียาได้ฆ่าพวกพระสงฆ์ที่นับถือรูปบาละนั้นเสียสิ้นแล้ว. ฝ่ายนางอีเซเบ็ลได้ฟังดังนั้น, ก็มีความโกรธแก่เอลียานัก, จึงใช้คนให้ไปบอกเอลียาว่า, พรุ่งนี้เพลาเอย็น, เราจะฆ่าเอลียาเสียจริง ๆ. คนใช้ก็ไปบอกแก่เอลียาตามคำนางอีเซเบ็ลกล่าวนั้น. ฝ่ายเอลียารู้ความดังนั้นแล้ว, ก็ภาลุกจ้างหนีไปยังเมืองบเอระซาบา, ซึ่งตั้งอยู่ในอำนาจเจ้าเมืองยูดาย, แล้วเอลียาจึงสั่งลุกจ้างให้คอยอยู่ที่เมืองนั้น. ฝ่ายเอลี

ยาก็รีบหนีไปในป่าแต่ผู้เดียว, ทางไกลกันกับเมืองบเอรฑจบานั้นประมาณวันหนึ่ง, จึงเข้าไปอยุดนั่งอยู่ใต้ร่มไม้ต้นหนึ่ง, แล้วจึงตั้งอธิฐานอ้อนวอนถึงพระยะโฮวาเจ้าว่า, โอ้ข้าแก่พระยะโฮวา, ขอให้ข้าพเจ้าถึงแก่กรรมตายเสียในที่นี่เถิด. แล้วเอลียาก็นอนหลับไปในที่นั้น. ฝ่ายทูตสวรรค์จึงลงมาปลุกเอลียาให้ลุกขึ้นมากินขนมแลน้ำ. ฝ่ายเอลียาก็ลุกขึ้น, จึงเหนขนมอันหนึ่ง, กับน้ำใส่ขวดตั้งไว้อยู่ที่ริมศีศะของตน. เอลียาจึงลุกขึ้นกินขนมกับน้ำนั้น, แล้วก็กลับนอนหลับไปอีก. ทูตสวรรค์ก็ลงมาปลุกอีกครั้งหนึ่ง, แล้วจึงสั่งว่า, จงลุกขึ้นกินขนมเสียอีกเถิด, ด้วยท่านจะต้องไปไกลจากที่นี่แล้ว. เอลียาได้ฟังดังนั้น, ก็ลุกขึ้นกินขนมครั้งเปนที่สอง. ครั้นกินอิ่มแล้ว, จึงลุกขึ้นไปจากที่นั้นสิ้นสี่สิบวัน, หาได้กินสิ่งใดอีกไม่, จนล่วงไปถึงภูเขาโฮเรบ, จึงได้ภบถ้ำอันหนึ่ง. เอลียาจึงเข้าไปอาไศรยอยู่ในถ้ำนั้น. ฝ่ายพระยะโฮวาทราบพระไทยว่า, เอลียาเข้าไปอาไศรยอยู่ในถ้ำนั้น, จึงตรัสถามเอลียาว่า, เจ้าเข้ามาอยู่ในถ้ำ

นี้ ทำไม. เอลียา จึ่ง กราบ ทูล ว่า, ข้าพเจ้า ต้อง เข้า มาอยู่ ใน ถ้ำ นี้, เพราะ ข้าพเจ้า อุษาห์ ไป เที่ยว สั่งสอน ไพ่ร พล พวก ยิศราเอล, ปรากฏ ว่า จะ ให้ เขา ทั้งปวง ประพฤษดิ์ ตาม บัญ ดิ ของ พราองค์. เขา กลับ รื้อแท่น ของ พระองค์ เสีย, แล้ว เขา ได้ ฆ่า ผู้ ทำนาย ของ พระ องค์ เสีย สิ้น, ยัง อยู่ แต่ ข้าพเจ้า ผู้ เดียว. แต่ บัด นี้ เขา ยัง เที่ยว สืบ เสาะ คิด ตาม จะ จับ ข้าพเจ้า ฆ่า เสีย ด้วย. เพราะ เหตุ ดั่ง นั้น ข้าพเจ้า จึ่ง หนี มา อาไศรย อยู่ ใน ถ้ำ นี้. พระยะโฮวา ได้ ตรง ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่งตรัส สั่ง เอลียา ว่า, เจ้า จง ยืน อยู่ บน ภูเขา ตรง หน้า เรา เถิด. เอลียา ก็ ไป ตาม คำ พระยะโฮวา สั่ง. ฝ่าย พระ ยะโฮวา จึ่งบันดาลให้ บังเกิด มหัษจรรย์ ประหลาด, คือ บังเกิด เปน ลม พยุห์ ใหญ่ พัดเอาภูเขา แลหิน นั้น แตก พัง ตก ลง มา ข้างหน้า พระยะโฮวา, แต่ พระองค์ จะได้ อยู่ ใน ลม นั้น ก็ หา มิ ได้. แล อัษจรรย์ ที่ สอง นั้น, พระองค์ บันดาน ให้ เอลียา เหน แผ่นดิน ไหว, ส่วนพระ องค์ เล่า จะ ได้ อยู่ ใน แผ่นดิน ไหว นั้น, ก็ หา มิ ได้. อัษ จรรย์ ที่ สาม นั้น, พระ องค์ ให้ บังเกิด เปน ไฟ, ให้ เอ ลียา เหน. แต่ พระองค์ หา ได้ เสดจ์ อยู่ ใน ไฟ นั้น ไม่.

แล้วในอัษจรรย์ที่สี่นั้น, ทรงบันดานให้เอลียาได้ยินเปนเสียงกระซิบเบา ๆ. เอลียาครั้นได้ยินเสียงดังนั้น, จึงเอาผ้าห่มขึ้นปิดหน้าเสีย, แล้วเดินไปยืนอยู่ปากถ้ำ, จึงได้ยินเปนเสียงถามมาว่า, เอลียาเอ๋ย, เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่. เอลียาจึงกราบทูลว่า, ข้าพเจ้าตั้งใจปรารถนาจะให้ไพร่พลพวกยิศราเอลประพฤษดิ์ตามบัญัติของพระยะโฮวา. เขาก็หาประพฤษดิ์ตามไม่, เขากลับรื้อแท่นของพระองค์, แล้วฆ่าผู้ทำนายของพระองค์เสียด้วย, ยังเหลืออยู่แต่ข้าพเจ้าผู้เดียว, แล้วเขาเที่ยวสืบแสวงหาจะจับข้าพเจ้าฆ่าเสียเหมือนกัน. ฝ่ายพระยะโฮวาได้ฟังดังนั้น, จึงตรัสสั่งเอลียาว่า, ท่านจงไปยังเมืองดาเมเซ็ค. เมื่อท่านไปถึงแล้ว, จงเอาน้ำมันเทลงบนศีศะผู้ชื่อว่าฮะซะเอล, แล้วบอกเขาว่า, สืบไปเบื้องหน้าท่านจะได้เปนเจ้าเมืองซุเรีย. แล้วจงไปเอาน้ำมันฉะโลมเยฮู, แล้วบอกเขาว่า, สืบไปเบื้องหน้าท่านจะได้เปนกระษัตรในเมืองยิศราเอล. แล้วจงไปฉะโลมตั้งอะลีซะ, แล้วบอกเขาว่า, ท่านจะได้เปนผู้ทำนายแทนตัวเรา.

แลข้อความซึ่งกล่าวมานี้ย่อมเปนอย่างทำเนียมมาแต่ก่อน. ถ้าแลเขาจะตั้งกระษัตรก็ดี, หรือจะตั้งปะโรหิตก็ดี, จะตั้งผู้ทำนายก็ดี, ต้องเอาน้ำมันหอมเทองบนศีศะผู้ที่จะตั้งขึ้นให้เปนใหญ่นั้นน่อยหนึ่ง, ถือให้รู้เปนสำคัญว่า, ได้ตั้งผู้นั้นขึ้นเปนใหญ่แล้ว. เมื่อพระยะโฮวาตรัสสั่งเอลียาดังนั้นแล้ว, พระองค์จึงตรัสบอกต่อไปอีกว่า, เราจะให้อันตรายบังเกิดมีแก่ไพ่รพลพวกยิศราเอลต่าง ๆ, แล้วฮะซะเอลจะฆ่าฟันคนที่ชั่วช้านั้นเสีย, แลคนที่เหลือจากฮะซะเอลฆ่านั้น, เยฮูก็คงจะฆ่าเสีย, แลที่เหลือจากเยฮูฆ่านั้น, อะลีซะก็คงจะฆ่าเสีย.

แลข้อซึ่งท่านว่าไพ่รพลพวกยิศราเอลไม่ถือตามข้อบัญัติของเรานั้น, ท่านก็ว่ายังหาถูกไม่. ที่เขาถือตามบัญัติของเรานั้น, ยังมีอยู่ถึงเจดพันคน, แลคนจำพวกนั้นเขามิได้นับถือกราบไหว้รูปบาละดอก. ฝ่ายเอลียาเมื่อได้ยินพระยะโฮวาตรัสบอกดังนั้น, ก็ออกจากถ้ำแล้วเดินไป, จึงแลเห็นอะลีซะไถนาอยู่. เอลียาจึงเดินเข้าไปเอาผ้าห่มทิ้งให้ถูกตัวอะลีซะ. ฝ่ายอะลียารู้ดังนั้น, ก็เดินตาม

เอลียาไป, แล้วอะลีซะก็ไปปรนนิบัติเอลียานั้นอยู่.

ครั้นอยู่มาได้เจดปี, ฝ่ายกระษัตรอาฮาบมีพระไทยโลภปรารถนาจะเอาที่สวนของนาโบธ, อันเปนราษฎรชาวเมือง. จึงให้หาตัวนาโบธเข้ามาแล้วจึงตรัสว่า, ที่สวนของเองนั้นจงให้เราเถิด, เราจะให้เงินราคาสวนนั้นตามสมควร. ถ้าเจ้าไม่ต้องการเงิน, เราจะเอาที่อื่นเปลี่ยนให้แทน, เราจะให้ตามความปรารถนาของเจ้า. ฝ่ายนาโบธจึงกราบทูลว่า, ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าขายที่สวนนั้นไม่ได้, ด้วยเหตุว่า, อย่างทำเนียมที่นาที่สวนซึ่งเปนส่วนของบิดามารดาให้นั้น, ห้ามมิให้เอาไปขายแก่ผู้อื่นเลย. ถ้าผู้ใดมีพื้งดินเอาที่นาที่สวนที่ดินอันเปนส่วนของบิดามารดาให้นั้น, ขายให้แก่ผู้อื่นแล้ว, ผู้นั้นจักได้ชื่อว่าเปนคนบาปนัก. ฝ่ายกระษัตรอาฮาบได้ทรงฟังดังนั้น, ก็ทรงพิโรธยิ่งนัก, จนไม่ทรงเสวยโภชนากระยาหาร, แล้วหาตรัสประการใดไม่. ฝ่ายนางอีเซบัลผู้เปนอัคมะเหษีเหนพระราชสามีไม่ทรงเสวย, ไม่ตรัสประการใดเลย, นางจึงทูลถามว่า, พระองค์ทรงพระวิตกด้วยเหตุ

ผล เปน ประการ ใด, จึ่ง ไม่ ทรง เสวย ดั่ง นี้ เล่า. ฝ่าย กระษัตร อาฮาบ ได้ ฟัง ดั่ง นั้น, จึ่ง ตรัส บอก แก่ อัคมเหษี ว่า, เรา ปรารถนา อยาก จะ ได้ ที่ สวน ของ นาโบธ, แล้ว เรา ขอ ซื้อ แก่ นาโบธ, นาโบธ ก็ หา ยอม ขาย ให้ แก่ เรา ไม่. อาไศรย เหตุ ดั่ง นี้ เรา จึ่ง แค้น ขัด ใจ นัก. ฝ่าย นาง อีเซเบ็ล ผู้ เปน อัคมเหษี จึ่ง กราบ ทูล ว่า, พระองค์ อย่า ทรง พระวิตก ไป เลย, ข้อ ซึ่ง มีพระ ราช ประสงค์ ตรง ที่สวน ของ นาโบธ นั้นให้ ตก ไว้เปน ผนักงาน ข้าพเจ้า, ๆ จะ คิด อ่าน หา อุบาย แก้ ไข เอา สวน ของ นาโบธ มา ถวายแก่ พระองค์ ให้ จง ได้. เชิญ พระองค์เสวยกระยาหาร ให้สบาย พระไทย เถิด. เมื่อ กราบทูล ดั่ง นั้น แล้ว, นางอีเซเบ็ล จึ่งแต่ง หนังสือ ให้ ไปถึง ขุนนาง ทั้งปวง. หนังสือ นั้นใจ ความ ว่า, นาโบธ ได้ กล่าว คำ หยาบ ช้า ถึง พระยะโฮวา เจ้า, แล้ว พูด หยาบ ช้า ต่อ พระมหา กระษัตร ด้วย. ขุนนาง ทั้งปวง จง ได้ เหน แก่ พระมหา กระษัตร เถิด, ช่วย จับ ตัวนา โบธ ฆ่าเสีย ให้ สิ้นชีวิตร, แล้วจง ป่าว ประกาษ แต่บัน ดา ราษฎร ทั้งปวงให้ รู้ จงทั่ว ว่า, นาโบธ เปน คนหยาบ ช้า, ได้ ทำ ความ ผิด ดั่ง นั้น ๆ. ฝ่าย ขุนนาง ทั้งปวง

แจ้งความตามหนังสือนั้นแล้ว, จึงชวนกันไปจับนาโบธฆ่าเสีย, กระทำตามเรื่องความซึ่งมีในหนังสือนั้นทุกประการ. ฝ่ายนางอีเซเบ็ลจึงไปกราบทูลแก่พระราชสามีว่า, บัดนี้นาโบธถึงแก่กรรมตามแล้ว, ขอเชิญพระองค์จงเสด็จไปรีบเอาซึ่งทรัพย์ของนาโบธเถิด. ฝ่ายกระษัตรอาฮาบก็ไปเกบเอาทรัพย์มรฎกของนาโบธตามพระไทยต้องประสงค์. ส่วนพระยะโฮวาเหนกระษัตรกระทำกรรมอันหยาบช้าตามกดังนั้นแล้ว, จึงตรัสสั่งเอลียาว่า, ท่านจงไปหากระษัตรอาฮาบที่บ้านนาโบธ, แล้วจงถามว่า, ทำไมท่านจึงได้ฆ่านาโบธเสีย, แล้วรีบเอาสิ่งของๆนาโบธด้วยเล่า. แลข้อซึ่งท่านได้ฆ่านาโบธเสียดังนี้, อันตรายจะมีมาถึงตัวท่านบ้าง, แลซึ่งสุนัขได้เลียเลือดของนาโบธกินในที่ใด, สืบไปเบื้องหน้าสุนัขก็จะเลียเลือดของท่านกินในที่นั่นเหมือนกัน. แล้วเราจะให้อันตรายบังเกิดแก่อาฮาบ, แลญาติวงษ์ของอาฮาบต่อๆไป, มิให้ตั้งอยู่สืบวงษ์ไปเลยศักคนเดียว. ฝ่ายนางอีเซเบ็ลผู้เปนมเหษีนั้น, สุนัขก็จะกัดกินเนื้อในกาย

ของ นาง. ฝ่าย ญาติ วงษ์ ของ อาฮาบ แล ญาติ วงษ์ของ นาง อีเซเบ็ล ทั้ง สอง ฝ่าย นั้น, ถ้า ผู้ ใด ตาย ใน เมือง, สุนัขจ์ ก็ จะ กัด กิน. ถ้า ผู้ ใด ตาย ใน ทุ่ง นา, นก แล แร้ง ก็ จะ จิกกิน เปน อาหาร. ฝ่าย เอลียา ได้ ฟังดังนั้น, ก็ ไป ทูล แก่ กระษัตร อาฮาบ ตาม คำ พระยะโฮวา เจ้า ซึ่ง ตรัส ใช้ ให้ มา บอก ดั่ง นั้น. ฝ่าย กระษัตร อาฮาบ ได้ ฟัง เอลียา มา บอก ว่า, พระยะโฮวา จะ ให้ อันตราย ต่าง ๆ บังเกิด แก่ ตน ดั่ง นั้น, ก็ ทรง พระวิตก โศก เศร้า คิด กลัวอันตราย ยิ่ง นัก, ไม่สบาย พระไทย เลย. ฝ่าก พระยะโฮวา เจ้าเหน กระษัตร อาฮาบ กลัว พระอาชู ชูจ ของ พระองค์ ดั่ง นั้น, พระองค์ ก็ ทรง พระเมตาแก่ กระษัตร อาฮาบ, จึ่งสั่งเอลียา ให้กลับ ไป บอกแก่อาฮาบ ว่า, เราเหน อาฮาบเกรงกลัวอาชูจเรา ๆ จะยก อันตราย เสีย จาก อาฮาบ บ้าง. แล อันตราย ที่เราจะ ยก เสีย นั้น, คือ จะ ยก แต่ เมื่อ อาฮาบ ยัง มี ชีวิตร อยู่, แล จะ มิให้ อันตราย มา ถึง ตัว อาฮาบ. ถ้า อาฮาบ ตาย แล้ว, เรา หา ยก อันตราย นั้นไม่. แล อันตราย ที่ เรา จะ ยก เสีย นั้น, จะ ยก แต่ ตัว อาฮาบ ผู้ เดียว. เมื่อ อาฮาบ สิ้น ชี

วิตร แล้ว, บุตรที่ได้เสวย ราชสมบัติ แทนต่อไป นั้น, เรา คงจะให้อันตะราย นั้น มา ถึงโดยแท้.

ครั้นอยู่ มา อีก สามปี กระษัตร เจ้า เมือง ยูดายจึงเสด็จ มา เยี่ยม กระษัตร อาฮาบ. ฝ่าย อาฮาบ จึง ปฏิก ษา กับ กระษัตร เจ้า เมือง ยูดาย ว่า, เดิม นั้น เมือง ราโมธ เปน เมือง ขึ้น อยู่ ฝ่ายข้าง เรา. ครั้น มาภาย หลัง, เจ้า เมือง ซุเรีย ยก กอง ทัพ มา ตี ได้ ไชยชำนะ ชิง เอาไป เปน เมือง ของ ตัว. ถ้า กระไร ท่าน จง ยก กอง ทัพไป ช่วย เรา ตี กระหนาบ เปน สอง ทัพ, ให้มีไชยชำนะเอา เมือง ราโมธ, ให้ กลับ มาขึ้น อยู่ ฝ่าย ข้าง เรา ดังเก่า ให้จงได้. กระษัตร เจ้าเมือง ยูดายเหน ชอบด้วย. กระษัตร ทั้ง สอง ฝ่าย ก็ คุม ทหาร ยกเปน กระบวน ทัพไป ยัง ตี รบ. ครั้งนั้น กระษัตร อาฮาบ เข้า ทำ สงคราม ชิงไชย, ถูก เก้าทันธ์ ลำบาก, แต่ยัง หา ตาย ไม่, อุยาห์ ดำรง กายแซงใจ นั่ง อยู่ บน รถ. แล้วจึ่ง ร้องประกาษ สั่ง พวก ทหาร นาย ทัพ นาย กอง ทั้งปวง ว่า, ท่าน ทั้งหลาย เลิกทัพ กลับ ไปยัง บ้าน เมืองของ เรา เถิด. เมื่อ อาฮาบ ร้อง ประกาษ สั่ง แก่ไพร่ พลครั้ง นั้น, เปนเพลา เยย็น, ก็ถอ ขาด ใจ สิ้น พระชนม์ ลง. ใน ขณะนั้น

โลหิตที่ไหลออกจากกายนั้น, ก็ไหลตกลงในรถ. ฝ่ายคนที่ตามเสด็จไปกับด้วยอาฮาบนั้น, จึงเอาศพอาฮาบไปฝังไว้ที่เมืองซะมาเรีย. แล้วมีผู้หนึ่งเอารถที่เปื้อนเลือดนั้น, ไปชำระล้างเสียที่บ่อน้ำอันหนึ่ง. ครั้งนั้นสุนัขก็มาเลียกินเลือดของอาฮาบ, ก็ถูกต้องสมตามคำทำนายของพระยะโฮวาเจ้า, ซึ่งตรัสสั่งให้เอลียาไปทำนายแก่อาฮาบ, แต่ยังมีพระชนม์อยู่นั้น.

เมื่อกระษัตรอาฮาบสิ้นพระชนม์ล่วงไปแล้ว, มีพระราชโอรสของอาฮาบทรงนามชื่อว่าอาฮัศยา, ก็ได้เสวยราชสมบัติแทนพระราชบิดาสืบต่อไป. ครั้นอยู่มาเพลาวันหนึ่ง, กระษัตรอาฮัศยานั้นก็พลัดตกลงมาจากพระคำหนักตึกชั้นบน, ก็ทรงพระประชวนไป. อาฮัศยาจึงตรัสใช้ให้คนไปยังเมืองเอคโรน, ให้ทูลถามพระบาละซีบูบว่า, ความเจบของเราครั้งนี้จะหายหรือไม่หาย. ในขณะนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาหาเอลียา, ให้ไปบอกแก่คนที่กระษัตรอาฮัศยาใช้, ให้ไปถามพระบาซีบูบนั้น. เอลียาก็ไปว่าแก่คนใช้นั้นตามคำทูตสวรรค์ว่า,

เจ้าจงกลับไปบอกแก่อาฮัศยาเถิดว่า, จะไปหาบาละซีบูบทำไม. ในเมืองพวกยิศราเอลนี้, ไม่มีพระเจ้าหฤ. แล้วพระยะโฮวาตรัสว่า, อันความเจบของอาฮัศยานั้นหาหายไม่, คงจะถึงแก่กรรมต้ายเพราะความเจบนั้นเปนแท้. ฝ่ายเอลียาก็ไปบอกแก่คนใช้นั้นตามคำทูตสวรรค์บอก. ฝ่ายคนใช้ได้ฟังดังนั้น, จึงกลับนำเอาเรื่องความไปทูลแก่กระษัตรอาฮัศยา, ตามคำเอลียาที่มาบอกแก่ตนนั้นทุกประการ. อาฮัศยาได้ฟังดังนั้น, จึงตรัสถามว่า, คนที่มาบอกนั้น, รูปร่างเขาอย่างไร. คนใช้กราบทูลว่า, ผู้ที่มาบอกนั้นขนมากแล้ว, มีหนังสัตวคาดเอวอยู่ด้วย. ฝ่ายอาฮัศยาก็เข้าใจว่า, เหนจะเปนเอลียา. แล้วจึงสั่งนายทหารว่า, ให้รีบภากันไปสักห้าสิบคน, แล้วจับเอาตัวเอลียานั้นมาให้จงได้. ฝ่ายนายทหารก็มาจัดพวกทหารได้พร้อมตามรับสั่ง, แล้วก็รีบยกออกไปจึงแลเหนเอลียานั่งอยู่บนยอดเขา. นายทหารจึงร้องเรียกขึ้นไปด้วยคำหยาบว่า, เอ้ยอ้ายผู้ทำปายของพระยะโฮวา, มึงเร่งรีบลงมาหากูเรว ๆ เถิด. ฝ่ายเอลียาจึงร้องตอบ

ลง มา ว่า, ถ้า เรา เปน ผู้ ทำนาย ของ พระยะโฮวา แล้ว, ขอ ให้ พระองค์ จง บันดาน ให้ บังเกิด เปนไฟ ตก ลงมา จาก สวรรค์, ไหม้ ตัว ท่าน กับ ทั้ง พวก พ้อง ของ ท่าน ที่ มา ด้วย กัน นั้น ให้ สิ้น เกิด. ใน ทันใด นั้น, ไฟ ก็ ตก ลง มา ไหม้ นาย ทหาร แล พวก บ่าว ถึง แก่ กรรม์ ตาย สิ้น. ฝ่าย กระษัตร อาฮัศยา รู้ เหตุ ดั่ง นั้น แล้ว, ก็ ใช้ ไป ใหม่ อีก ห้า สิบ คน. ฝ่าย นาย ทหาร ที่ สอง นั้น, ครั้น ถึง จึ่ง ร้อง เรียก เอลียา ขึ้นไป ด้วย คำหยาบ เหมือน อย่าง นาย ทหาร คน ก่อน. ใน ทันใด นั้น, ไฟ ก็ ตก ลง มา ไหม้ พวก ทหาร ที่ สอง นั้น ตาย สิ้น ทั้ง ห้า สิบ คน. แล้ว อาฮัศยา รู้ เหตุ ดั่ง นั้น, ก็ ใช้ ให้ ทหาร หนุ่น ไป อีก ห้า สิบ คน ใหม่, แต่ นาย ทหาร ที่ ไป เปน คำรพ สาม นั้น, ครั้น เหน เอลียา นั่ง อยู่ บน ยอด เขา, จึ่ง คุก เข่า ลง คำนับ, แล้ว อ้อน วอน เอลียา ว่า, ข้าแต่ ท่าน ผู้ เปน ผู้ ทำนาย ของ พระยะโฮวา เจ้า, ท่าน จง ได้ เมตา แก่ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย นี้ เถิด, อย่า ให้ ตัว ข้าพเจ้า กับบ่าว ข้าพเจ้า เปน อันตราย ถึงแก่ กรรม์ ตาย ในครั้ง นี้ เลย. ใน ทันใด นั้น, ทูต สวรรค์ จึ่ง สั่ง เอลียา ว่า, ท่าน จง ไป กับ นาย ทหาร คน นี้ เถิด, อย่า ได้ กลัว สิ่ง

ใดๆ เลย. ฝ่ายเอลียาได้ฟังดังนั้น, ก็ไปกับด้วย นายทหารตามคำทูตสวรรค์สั่ง. ครั้นเอลียาไปถึง จึงทูลกระษัตรอาฮัศยาว่า, ข้อซึ่งท่านใช้ให้คนไป หาพระบาละซีบูบด้วยประสงค์จะถามว่า, ความเจบ ของเราจะหายหฤๅไม่หายนั้น, เพราะเหตุดังนี้, ตัวท่านจึงจะตายเปนมั่งคง. ฝ่ายกระษัตรอาฮัศยา ก็สิ้นพระชนม์ลงในขณะนั้น, ตามคำพระยะโฮวา ตรัสทำนายไว้ด้วยปากเอลียานั้น. เมื่ออาฮัศยาสิ้น พระชนม์แล้ว, พระอะนุชาของกระษัตรอาฮัศยาทรง พระนามชื่อว่าโยราม, ก็ได้เสวยราชสมบัติแทน พระเชฐาสืบต่อไป, เพราะกระษัตรอาฮัศยานั้นหามี บุตรชายสืบวงษ์ไม่.

ฝ่ายพระยะโฮวาเจ้า, เมื่อพระองค์จะรับเอลียา ให้ขึ้นไปบนสวรรค์ทั้งเปนด้วยลมเพชฐึงึ, ครั้ง นั้นผู้ทำนายสองคน คือเอลียากับอะลีซาจึงภากัน ออกจากเมืองฆีละฆาล. เมื่อเดินไปนั้น, เอลียาจึง กล่าวกับอะลีซาว่า, ท่านจงคอยเราอยู่ที่นี่เถิด. ฝ่ายอะลีซาจึงตอบว่า, เดิมข้าพเจ้าหมายว่า, จะไม่ ละให้ห่างท่านไปเลย. เมื่อคนทั้งสองสั่งสนทนา

กันแล้ว, จึงภากันเดินล่วงไปโดยลำดับจนตราบเท่าถึงเมืองเบ็ธเอล. ครั้งนั้นพวกสิษย์ผู้ทำนายที่อยู่ในเมืองนั้น, จึงภากันมาถามอะลีซาว่า, ท่านรู้แล้วหฤๅยังว่าเราได้ยินว่าพระยะโฮวาจะรับครูของท่านขึ้นไปบนสวรรค์ในเพลาวันนี้. อะลีซาจึงตอบว่าเรารู้แล้ว, เจ้าจงนิ่งเสียเถิด. ครั้งนั้นเอลียาจึงกล่าวกับอะลีซาอีกว่า, เจ้าจงอยุดคอยเราอยู่ที่นี่เถิด. อะลีซาจึงตอบว่า, ซึ่งข้าพเจ้าจะละท่านไปนั้นไม่ได้. เมื่อคนทั้งสองพูดกันดังนี้แล้ว, ก็ภากันเดินไปจนถึงเมืองยะริโฮ. แล้วพวกสิษย์ผู้ทำนายที่เมืองนั้นจึงถามอะลีซาว่า, ท่านรู้แล้วหฤๅยังว่าพระยะโฮวาเจ้าจะรับครูท่านไปสู่สวรรค์ในวันนี้. อะลีซาตอบว่า, เรารู้แล้ว, เจ้าจงนิ่งเสียเถิด. ในขณะนั้นเอลียาจึงว่ากับอะลีซาอีกว่า, ท่านจงยั้งท่าคอยเราอยู่ที่นี่เถิด. อะลีซาจึงตอบไปอีกว่า, ข้าพเจ้าจะทิ้งท่านเสียนั้นไม่ได้. เมื่อกล่าวดังนั้นแล้ว, คนทั้งสองนั้นก็ภากันเดินไปจนถึงฝั่งแม่น้ำยาระเดน. ครั้งนั้นพวกลูกสิษย์ผู้ทำนายห้าสิบคนคอยยืนดูเอลียาอยู่แต่ไกล. ฝ่ายเอลียากับอะลีซา

จึงภากันลงไปริมฝั่งแม่น้ำ. ครั้นถึงเอลิยะจึงเอาผ้าห่มพับเข้า, แล้วเอาผ้าห่มนั้นฟาดลงที่หลังน้ำ, น้ำในแม่น้ำนั้นก็แยกแวกเปนช่องลงไปตลอดจนถึงพื้นดิน, ๆ จึงก็แห้ง แล้วคนทั้งสองนั้นก็ภากันเดินข้ามฟากไป. ครั้งนั้นเอลิยาจึงกล่าวกับอะลิซาว่า, เราจะไปสู่สวรรค์เพลาวันนี้แล้ว. ท่านจะปรารถนาพรสิ่งใดบ้าง, เราจะประสิทธิ์พรสิ่งนั้นให้แก่ท่าน. อะลิซาจึงตอบว่า, ข้าพเจ้าตั้งใจจะประสงค์รับพรสิ่งหนึ่ง, คือขอให้ข้าพเจ้ามีจิตรวิญญาณเหมือนอย่างตัวท่าน, ให้มากว่าเก่าศักสองเท่า. เอลิยาได้ฟังดังนั้น, จึงตอบว่า, พรซึ่งท่านปรารถนาดังนี้, ก็ยากนัก, แต่ทว่าถ้าท่านได้เหนเราเมื่อขณะเห่าะขึ้นไปยังสวรรค์แล้ว, พรซึ่งท่านปรารถนานั้นคงจะได้สำเรจธิ์ตามความปรารถนาของท่านเปนแท้. กล่าวดังนั้นแล้ว, เอลิยากับอะลิซาก็เดินพลางทางสนทนากันไป. ในขณะนั้นก็บังเกิดปรากฏเหนเปนรถไฟกับม้าไฟเหาะเลื่อนลอยลงมาจากอากาษ, ปรากฏอยู่ตรงหน้าคนทั้งสองนั้น, ด้วยประสงค์จะเชิญเอลิยาให้ขึ้นสู่รถ. แล้วรถไฟนั้น

ก็ รับ เอลียา เหาะ ลอย ขึ้น ไป บน สวรรค์ ด้วย ลม เพชหึง. ฝ่าย อะลีซา เมื่อ ได้ เหนดั่ง นั้น ก็ ตกใจ, จึ่ง ร้อง เรียก หา เอลียา ว่า, บิดา ของ ข้า เอ๋ย ๆ, แล้ว ก็ ฉีก ผ้า ห่ม ของ ตัว ออก เปนสอง ท่อน ด้วย สามาถ ความ โศรก. แล้ว จึ่ง เกบ เอา ผ้า ห่ม ของ เอลียา ซึ่ง ตก อยู่ นั้น. ครั้น เมื่อ กลับ มา ถึง แม่ น้ำ ยาระเดีน แล้ว, จึ่ง เอา ผ้า ห่ม นั้น ตี ลง ที่ แม่ น้ำ ยาระเดีน, น้ำ นั้น ก็ แยก แหวก เปน ช่อง ลง ไป จน ถึง พื้น ดิน แห้ง. อะลีซา ก็ เดิน ข้าม กลับ มา โดย ลำดัพ จน ตราบ เท่า ถึง เมืองยะ ริโฮ นั้น. ฝ่ายลูก สิษ ผู้ ทำนาย ที่ มี อยู่ ใน เมือง นั้น, ครั้น รู้ ว่า เอลียา หาย ไป แล้ว, ก็ ชวน มา บอก กับ อะ ลีซา ว่า, ข้าพเจ้า ทั้ง ห้า สิบ คน นี้ จะ ภา กัน ไป เที่ยว สืบ เสาะ ตาม หา เอลียา ดู, แล ข้าพเจ้า มา คิด เหน ว่า, พระวิญาณ ของ พระยะโฮวา เจ้า จะ ภา เอลียาไป ไว้ บน ยอด เขา บ้าง ดอก กระมัง. ฝ่าย อะลีซา จึ่ง ตอบ ว่า, อย่าไปเที่ยว หา เลย, ด้วยเรารู้ชัดว่าเอลียา ไป สวรรค์ แท้. สิษ ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย, เขา ก็ ชวน กัน อ้อน วอน อะลีซา เปน หลาย ครั้ง หลาย หน. อะลีซา คิด อาย แก่ ใจ เสีย มิได้, ก็ ยอม ให้ ไป ตาม ใจ เขา. ฝ่าย พวก

สิษ ผู้ทำนายทั้งห้าสิบคนนั้นก็ชวนกันไปเที่ยวค้นหาถึงสามวัน, แล้วก็ไม่ภบเอลียาเลย.

เรื่องความเอลียาก็ยุติแต่เพียงนี้.

ครั้นมาภายหลัง, พระญาติวงษ์ของกระษัตราฮาบ, นับตั้งแต่อาฮัศยาผู้เปนพระเชฐาลงมานั้น, ย่อมถึงแก่กรรม์ตายแต่อายุศม์ยังหนุ่ม ๆ อยู่ทุกคน. ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง, เยฮูที่พระยะโฮวาเจ้าตรัสสั่งให้เอลียามาทำนายไว้ว่า, จะได้เปนกระษัตรสำหรับจะได้ปราบปรามประจามิศเสี้ยนหนามพระสาศนานั้น, ครั้นถึงวาระกำหนฎเข้าแล้ว, เยฮูก็คบคิดกันเปนกระบถจับกระษัตรโยรามฆ่าเสีย. แล้วเยฮูแลเหนนางอีเซเบ็ลผู้เปนพระราชมารดาของโยราม, จึ่งให้จับนางอีเซเบ็ลนั้น, ทิ้งลงไปตามช่องพระแกล. ฝ่ายทหารของเยฮูได้ฟังดั่งนั้น, ก็จับนางอีเซเบ็ลทิ้งลงไปตามคำเยฮูสั่งทุกประการ. นางอีเซเบ็ลก็ถึงแก่กรรม์ตาย. ฝ่ายเยฮูก็ไปบริโภคอาหาร. ครั้นอิ่มหนำสำเรจแล้ว, จึ่งสั่งให้จัดแจงเอาศภนางอีเซเบ็ลนั้น, ไปฝังเสียในที่อันบังควร, เพราะนางนั้นเปนราชธิดาแห่งกระษัตร. ฝ่าย

ทหาร ของ เยฮู เมื่อ ไป ดู, ก็ ได้ เหน แต่ ศีศะ กับ มือแล ท้าว ทั้ง สอง ข้าง เท่า นั้น, แต่ ตัว นาง นั้น สุนัก ข์ กัด กิน เสีย หมด สิ้น. ทหาร ได้ เหน ดั่ง นั้น, จึ่ง กลับมา บอก กับ เยฮู ตาม ที่ คน ได้ เหน. เยฮู จึ่ง ว่า, เปน ไป ทั้ง นี้ ก็ สม ตาม คำ พระยะโฮวา เจ้า ตรัส สั่ง ให้ เอลียา มา ทำนาย ไว้ แต่ ก่อน. ขณะ นั้น เยฮู ผู้ เปน แม่ทับ จึ่ง เขียน หนังสือ ให้ ทูต ถือ ไป ถึง ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ใน เมือง ซะมาเรีย, ที่ สำหรับ ได้ รักษา เลี้ยง บุตร ของ อาฮาบ เจด สิบ คน นั้น. ใน หนังสือ นั้น ใจ ความ ว่า, เรา ผู้ ชื่อ ว่า เยฮู, มี หนังสือ มา ถึง ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ว่า, ถ้า ท่าน เหน ว่า บุตร ของ อาฮาบ คน ใด มี ปัญญา, เหน สม ควร ภอ จะ เปน เจ้า เมือง ครอง ราชสมบัติ ได้, ก็ ให้ ท่าน จัดเลือก ตั้งมา เปน เจ้าเมืองแทนกระษัตร โยราม, ที่ ตาย นั้น ศัก คน หนึ่ง. ฝ่าย ขุน นาง ก็ สดุ้ง ตก ใจ จึ่ง ตอบ ว่า, ข้าพเจ้า มิ อาจ ที่ จะ ทำ ดั่ง นั้น, แต่ ว่า ถ้า ท่าน มี รับ สั่ง อย่าง ไร, ข้าพเจ้า จะทำ ตาม รับสั่ง นั้น. เยฮู จึ่ง ตอบ ว่า, ถ้า ฉะนั้น ท่านจงตัด ศีศะ บุตร ของ อาฮาบ ทั้ง เจด สิบ คน. แล้ว เขา ได้ กระทำ ดั่ง นั้น ตาม รับ สั่ง ของ เยฮู, จึ่ง ไป ตัด เอา ศีศะ คน เหล่า นั้น มา.

๏ เหตุ อันใดจึ่งเหนพระเจ้าไม่ได้. ๏

บางคนมักโจทถามเข้ามาดังนี้ว่า, ถ้าแม้นมีพระเจ้าอยู่ทั่วทุกแห่งแล้ว, เหตุใดเราจึ่งไม่เหนพระองค์บ้างเล่า. ตอบว่า, ของที่เหนได้ก็มี, แลของที่เราเหนไม่ได้ก็มี. ถ้าเปนของประกอบไปด้วยธาตุทั้งสี่นั้นแล้วตาเราก็เหนได้. อนึ่งเมื่อเราแลเหนคน, เราก็ย่อมพูดตามสำนวนโลกย์ว่า, เราได้เหนคนนี้คนนั้น, แต่ทว่าถ้าจะพูดตามที่จริงนั้น, แล้วจะต้องยอมว่าเราหาได้เหนคนนั้นไม่เลย, ได้เหนแต่ผมกับหนังของคนนั้น, คือเหนแต่เปลือกเรือนที่คนเคยอาไศรยเท่านั้น, แต่คนที่อยู่ภายในเรือนนั้น, ไม่มีผู้ใดได้เหนเลย. แลกายนั้นที่ประกอบไปด้วยเนื้อหนังแลกระดูก, ที่เปนอาการสามสิบสองนั้น, ตาเราก็เหนได้. แต่จิตรวิญญาณที่อยู่ภายในกายนั้นเราก็เหนไม่ได้. ถึงจะเอามีดมาผ่ากายนั้นออกดูข้างในเมื่อยังเปนอยู่, ก็จะไม่เหนจิตรวิญญาณนั้นเลย, ด้วยเหตุว่า, เปนของที่เหนไม่ได้. ก็นี้แลเราเหนพระเจ้าไม่ได้, ด้วยเหตุว่าพระองค์เปนจิตรวิญญาณ, หาได้ประกอบไปด้วยธาตุสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่.

CK.415.9